

Günah

En'am / 120. Günahın açığını da gizlisini de bırakın! Çünkü günah işleyenler, yaptıklarının cezasını mutlaka çekeceklerdir.

Mutaffin / 14. Hayır! Bilakis onların işlemekte oldukları günahlar (kötülükler) kalplerini kirlenmiştir.

Câsiye / 7. Vay haline, her yalancı ve günahkâr kişinin!

Bakara / 276. Allah faizi tüketir (Faiz karışan malın bereketini giderir), sadakaları ise bereketlendirir. Allah küfürde ve gûnahta ısrar eden hiç kimseyi sevmez.

Al-i İmran / 135. Yine onlar ki, bir kötülük yaptıklarında, ya da kendilerine zulmettiklerinde Allah'ı hatırlayıp günahlarından dolayı hemen tevbe-istiğfar ederler. Zaten günahları Allah'tan başka kim bağışlayabilir ki! Bir de onlar, işledikleri kötülüklerde, bile bile ısrar etmezler.

HADİS...

* Hz. Aişe radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalatu vesselâm bana: "Ey Aişe! Ehemmiyetsiz görülen amellere karşı aman dikkatli ol! Çünkü onlar için de Allah (tarafın)dan (vazifelenirilmiş) araştırmacı bir melek vardır.

* Sevbân radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki: "Ümmetinden birkısım insanları bilirim ki, Kıyamet günü Tihâme dağları emsâlinde bembeyaz (tertemiz) hayırlarla gelirler. Aziz ve celil olan Allah Teâlâ hazretleri o sevapları saçılmış toz haline getirir (değersiz kılar, kabul etmez)." Sevbân dedi ki : "Ey Allah'ın Resûlü! Onları bize tavsif et, durumlarını açıkla da, bilmeyerek biz de onlardan olmayalım!" Aleyhissalâtu vesselâm açıkladılar: "Onlar sizin din kardeşlerinizdir. Sizin cinsinizden insanlardır. Sizin aİdığınız gibi onlar da gece (ibadetin)den nasiplerini alırlar. Ancak onlar, Allah'ın yasaklarıyla tenhâda başbaşa kalınca o yasakları ihlâl ederler, çiğnerler."

* (Abdullah) İbn-i Mes'ûd radiya'llahu anh'den şöyle dediği rivâyet olunmuştur: Bir kere Resûl-i Ekrem'e bir kimse: - Yâ Resûlallah! Câhiliyet zamânında (Müslüman olmazdan önce) işlediğimiz günâhlardan dolayı cezâ görecektir miyiz? Diye sordu. Resûlullah şöyle cevâb verdi: - Her kim müslümanlıkta güzel hareket ederse, câhiliyet hayâtında işlediği günâh ile muâheze olunmaz. Fakat her kim müslümanlıkta (sebât etmeyip irtidâd etmek) fenâlığında bulunur (ve küfr üzerine ölür)se o, hem evvelce câhiliyetteki amelîyle, hem de sonra müslümanlıktaki küfr ve intidâdiyle muâheze olunur (ebedî Cehennemde kalır).

* Ebû Hüreyre radiya'llahu anh'den Resûlullah Salla'llahu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu işittim, dediği rivâyet olunmuştur: Ümmetimin hepsi (Allah tarafından) afvolunmuşlardır. Yalnız açık günahkârlar değil, bu (günahkâr) delilerden öyleleri vardır ki: Kişi geceleyin bir günâh işler, sonra: "Şöyle (bir gece hayâtı) yaşadım!" der. Halbuki o, Rabbi günahkâr (sabahleyin şuna buna): "Ey falan, ben dün gece şöyle şöyle (bir gece hayâtı) yaşadım!" der. Halbuki o, Rabbi günâh işini ört bas ederek gecelemişti. Fakat bu deli Allah'ın örttüğü perdeyi açarak sabahlıyor (fiskını gösteriyor).

* Nu'mân İbn-i Beşîr radiya'llâhu anhümâ'dan Nebî salla'llâhu aleyhi ve sellem'in şöyle buyurduğunu rivâyet edilmiştir: Halâl olan şeyler bellidir; haram olanlar da bellidir. Fakat halâl ile haram arasında birtakım şübheli şeyler vardır (ki bunlar halâl midir, haram mıdır? Çok kimseler bilmezler). Kim ki, kendisince günah olması sezilen bir şey'i terk ederse, o, hürmeti âşikâr olan şey'i çoktan bırakmış demektir. Kim ki, günah olması şübheli olan şey'e cür'et ederse, bu da hürmeti vâzih muharremâta dalmağa yaklaşmıştır. Günahlar (, haramlar) Allâh'ın korusudur (yasak yeridir). Hangi çoban ki, (davarlarını) kuru etrâfında otlatırsa, çok sürmeden koruya dalabilir.

* Ebû Hüreyre radiya'llahu anh'den rivâyete göre, Nebî Salla'llahu aleyhi ve sellem şöyle buyurmuştur: Hiç bir kişi Cennet'e giremeyecektir, ancak o, dünyâda günâh işlediyse muhakkak Cehennemdeki makkarını görecektir. Tâ ki Cennet'e girdiği zaman bu ni'mete ziyâde şükür ede. Hiç bir kişi de Cehennem'e giremeyecektir. Ancak o, dünyâda sevâb işlediyse Cehennem'e girmezden önce muhakkak Cennetteki ebedî makamını görecektir. Tâ ki (Cehennem'de bulunduğu müddetce) Cennet'teki makamına mütehasir olsun (Cehennem âzâbını iyice tatsın).

RİSALE...

Hazret-i Eyyub Aleyhisselâmın zâhirî yara hastalıklarının mukabili, bizim bâtınî ve ruhî ve kalbî hastalıklarımız vardır. İç dışı, dış içe bir çevrilsen, Hazret-i Eyyüb'den daha ziyade yaralı ve hastalıklı görüneceğiz. Çünkü işlediğimiz herbir günâh, kafamıza giren herbir şüphe, kalb ve ruhumıza yaralar açar. Hazret-i Eyyüb Aleyhisselâmın yaraları, kısacık hayat-ı dünyeviyesini tehdit ediyordu. Bizim mânevî yaralarımız, pek uzun olan hayat-ı ebediyemizi tehdit ediyor. O münâcât-ı Eyyübiyeye, o hazretten bin defa daha ziyade muhtacız.

Bahusus, nasıl ki o hazretin yaralarından neş'et eden kurtlar kalb ve lisanına ilişmişler. Öyle de, bizleri, günahlardan gelen yaralar ve yaralardan hasil olan vesveseler, şüpheler-neûzu billâh-mahall-i iman olan bâtın-ı kalbe ilişip imanı zedeler ve imanın tercümanı olan lisanın zevk-i ruhanîsine ilişip zikirden nefretkârâne uzaklaştırarak susturuyorlar.

Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Herbir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor.

Meselâ, utandıracak bir günahı gizli işleyen bir adam, başkasının ittilaından çok hicap ettiği zaman, melâike ve ruhaniyâtın vücudu ona çok ağır geliyor. Küçük bir emâre ile onları inkâr etmek arzu ediyor.

Hem meselâ, Cehennem azâbını intaç eden büyük bir günahı işleyen bir adam, Cehennem'in tehdidâtını işittikçe istiğfarla ona karşı siper almazsa, bütün ruhuyla Cehennem'in ademini arzu ettiğinden, küçük bir emâre ve bir şüphe, Cehennem'in inkârına cesaret veriyor.

Hem meselâ, farz namazını kılmayan ve vazife-i ubudiyeti yerine getirmeyen bir adamın, küçük bir âmirinden küçük bir vazifesizlik yüzünden aldığı tekdirden müteessir olan o adam, Sultan-ı Ezel ve Ebedin mükerrer emirlerine karşı farzında yaptığı bir tembellik, büyük bir sıkıntı veriyor. Ve o sıkıntıdan arzu ediyor ve mânen diyor ki, keşke o vazife-i ubudiyeti bulunmasaydı! Ve bu arzudan, bir mânevî adâvet-i İlahiyeyi işmam eden bir inkâr arzusu uyanır. Bir şüphe, vücud-i İlahiyeye dair kalbe gelse, katî bir delil gibi ona yapılmaya meyleder; büyük bir helâket kapısı ona açılır. O bedbaht bilmiyor ki, inkâr vasıtasıyla, gayet cüz'î bir sıkıntı vazife-i ubudiyetten gelmeye mukabil, inkârda milyonlarla o sıkıntıdan daha müthiş mânevî sıkıntılara kendini hedef eder. Sineğin ısırmasından kaçıp yılanın ısırmasını kabul eder.

PIRLANTA SERİSİ...

İşlediğimiz pek çok günahlar yıllar geçmesine rağmen aklımızdan gitmiyor, hatta aynı günahlara teşvikçi oluyor. Sokakları bu tür günahları hatırlatan manzaralar istila etmiş durumda. Ne yapacağımızı bilemez olduk. Sadece dua ediyoruz ki, şehid olalım ve günahlardan temizlenme yolunu bulalım.

Bu soru değil, samimi bir gönülden gelen talep. Sahâbiye yaşama ve yaklaşma yolunda atağa kalkmış bir kalbin ızdıraplarının ifâdesi. Biz, çarşısı, pazarı günâhlarla dolup taşsa da, bu toplumun içinde kalmaya karar vermişiz. Burada çeşitli münâsebetlerle anlattığım; şu anda hatırladığım bir hissimi, müsâdelerinizle, bu münâsebetle bir kere daha anlatmak istiyorum.

İşte mes'elenin iki ayrı yüzü. Bir tarafında peygamber köyüne duyulan dayanılmaz hasret: diğer yanda burada düşen boyunduruğu kaldırma mecbûriyeti. Birincisi, tamamen şahsî, ikincisi ise bütün bir milletin, hatta topyekün İslâm âleminin kaderiyle alâkalı bir husus.

Teker teker hepimiz de aynı tercihle karşı karşıya bulunuyoruz. Siz de en az benim kadar oralara âşiksınızdır. Fakat buralarda kalmaya kendinizi mecbûr biliyorsunuz. Çünkü bayrak burada yere düşmüş. nesil burada mahvolmaya başlamış ve herşey burada bitmiştir. Eğer yeniden birşey başlayacaksa buradan başlayacaktır. Biz de. ızdırâp çekecek, maddî ma'nevî füyûzât hislerinden fedakârlıkta bulunacak ve burada kalacağız.

Evet, kabul ediyorum, günâhlar yollarımızı alıyor ve her ân rûhumuzun yaranmasıyla karşı karşıya kalıyoruz. Fakat buna rağmen, niyetlerimiz sağlam ve hâlistir. Gönümüzü süsleyen tek düşünce vardır. O da. Rabbîmizin dinine omuz vermek. Allah Rasûlünü neslimizin kalplerine yerleştirmek, ve bu

uğurda başımıza gelecek bütün belâ ve musibetlere baştan râzi olarak, buralarda kalmada azimli olmaktadır. Onun içindir ki, insanlar arasında kalıp onların cefâsına katlanmayı, dağlara çekilip inzivâ etmeye ve köşemize kapanıp zikir çekmeye tercih ediyoruz. Toplumun içinde duracak, arasına onun paletleri arasında ezilecek; fakat yine o toplumun içinde kalmaya devam edeceğiz. Zira, burada vazife yapmaya mecbûr, hatta mahkumuz !...

Günahlar karşısında nasıl bir tavır takınmalıyız?

İnsanın, günahattan bütün bütün hâlî kalması mümkün değildir. Zaten o, temelde melekler gibi günahattan masun tutulmamıştır. Bu açıdan o her zaman hata işlemekle yüz yüzedir. İnsan için asıl önemli olan, sürçüp düştükten sonra tekrar ayağa kalkmak ve eskisinden daha bir temkinle yoluna devam edebilmektir. İşte, onu meleklerden daha yüksek seviyeye ulaştıracak şey de budur.

Evet, günümüz dünyası çarşısıyla, pazarıyla âdeta bir günah deryası haline gelmiş ya da getirilmiştir. Bugün şeytan ve onun avanesi her yerde kol gezmekte, her köşe başında kendi ağına düşecek kurbanlarını beklemektedir. Her mümin, böyle bir toplum içinde "her günah içinde küfre giden bir yol vardır" anlayışıyla hareket etmek zorundadır. O, beyninin bütün fakülteleriyle Allah'a müteveccih olmalı, duygu ve düşüncelerinde günaha asla yol vermemelidir. Yanlışlıkla gözüne, kulağına birşey iliştirdiği zaman, hemen tevbe ve istiğfarla Rabbine yönelmeli ve: "Allah'ım, bunu nasıl yaptım bilemiyorum! Böyle bir günah işlemekten dolayı Senden çok utanıyorum" deyip o günahattan duyduğu üzüntüyü dile getirmelidir. Öyle ki bu pişmanlıktan kaynaklanan hüznün, onun bütün benliğini sarmalı ve kalbinin ritmini değiştirmelidir. Aksine böyle bir yakarış ve hüznle pişmanlığın dile getirilmemesi, o günaha giden yolları açık bırakılması demektir ki, şeytanın o kapıdan tekrar girmesi her zaman mümkündür.

Bu hususta yapılacak olan diğer birşey de, işlenen günaha hiç mi hiç hakk-ı hayat tanınmamasıdır. Mümin, herhangi bir hata karşısında, ya bir iyilik yapmak suretiyle onu izale etmeli ya da hemen secdeye kapanıp gözyaşlarıyla o günahın kirlerinden arınmalıdır. Bunu yapma adına da hiç vakit fevtetmemelidir. Zira ecel gizlidir. Her an gelebilir.

Hasılı; insanın, günahın nerede ve ne şekilde karşısına çıkacağını bilemediği için, Üstad'ın ifadeleri içinde öncelikle "günahlardan, yılandan çıyandan kaçır" gibi kaçması; ona maruz kaldığında da tevbe ve istiğfarda bulunup ondan arınmaya çalışmalıdır.

GÜNAHKÂRI KINAMA

Hiç kimseyi büyük-küçük günahlarından dolayı kınamayın. Bazen, "daha" bile demeden, içinden geçenlerden dolayı itab gördüğüm olmuştur. Artık, birine zina isnadını, küfür isnadını siz düşünün. Ta'yir geri tepen bir silahtır. Ama, maalesef müslümanlar arasında bugün çok kullanılıyor. Günah, insanın içinde burkuntu yapıyorsa, bu bir mü'minlik alâmetidir. Ama, rahatsız etmiyorsa o da nifaka alâmettir. Zira, nifak ve günah aynı cinstendir. Günah ancak münafığı rahatsız etmez.

KALPLERİN KİRİ

Hazreti Mevlana bir ırmağın kenarında durdu. Tabakhaneden gelen su o ırmağın kirlenmesine sebep oluyordu. Bulanık ve kirli suya uzun uzun baktıktan sonra şöyle dedi:

- Ey zavallı su, git de bu şehir halkının kalbinden geçmediğine şükret. Eğer onların kalbinden geçseydin ne kadar kirlendiğini görürdün. Tertemiz olan Allah, Küddüs isminin tecellileri ile seni arındıracaktır.

Necip Fazıl, insanın bu halini konuşurken,

"Ben ki suçumu yusam, Su biter kurnalarda." der.

Günah, İnsanı vicdanında mahkum eden korkunç bir kirdir. Onda bütün kâinatın hakkına tecavüz vardır, haddi aşma vardır, nankörlük vardır.Suyun arındırdığı kir, ateşin arındıracağı kirin yanında çok nezihtir. İnsan eli değmeyen yerler Küddüs isminin cilvesi ile pak ve temizdir.Kokuşmaya müsait deryaların yüzü insana gülmekte, onu sonsuza davet etmektedir. Semada hiçbir atık, kir ve toz parçası yoktur. İnsan kapısının önünü temizleyemezken, dağlar, bağlar, kuşlar pırlı pırlıdır.

İnsanın kalbini ifsad etmesinden hasil olan kirlerin zerresi denizlere düşse, belki de deryaları bulandırmaya yetecektir. İnsan kin, kibir, hırs, şehvet, nefret, haset, zulüm, gıybet gibi kirlerle kalbini kirletmişse, kalbi bir kısım atık maddelerden daha fazla kokuşmuş demektir.

DİKEN EKEN ADAM

Birisi yolun kenarına diken ekmişti. Dikenler büyüyüp geliştirdi, İnsanları rahatsız etmeye başladı.

- Dikenleri sök artık, dediler.

- Tamam, dedi, yakında sökeceğim.

Adam sürekli yarın diyor, fakat dikenler büyüyüp güçleniyordu.

Bir Hak dostu:

- Bu İşi sürüncemede bırakma, vaadinde dur, dedi. Adam yine;

- Bugün... Olmazsa yarın, diye cevap verince Hak dostu:

- Sen hep "yarın" diyerek erteliyorsun. Dikenler büyüyüp güçleniyor, gençleşiyor; sen ihtiyarlıyor, güç kaybediyorsun. Korkarım yakında dikenleri sökmeye güç yetiremeyeceksin, dedi.Günahlar, tekrarlandıkça beslenir, kökleri derinleşir, alışkanlık yapar, adeta insanın kanına işler, insan, bir uyuşturucu müptelası gibi alıştığı o şeylerin terkinde muvaffak olamaz. Onun içindir ki "Her bir günah içerisinde küfre giden bir yol vardır." Zamanla o kurt, imanın nurunu karartır, keşke "günah olmasa idi" dedirtir. Adeta çirkinliğe taraftar eder. Ve bir gün insan yaşadığının müdafii haline gelir, ona inanır.

Günahta ısrar etmemek, tevbe ve pişmanlıkla temizlemek, büyük bir hasenatla şeytanı pişman etmek, insanın elinin kolunun dikenli tellerle sarılı bir mahkum haline dönüşmesini önler.Günaha erken müdahale olmazsa kökünün kurutulması zorlaşır.

FARENİN HİLESİ

Adam, buğday ambarına buğdaylarını biriktirir. Fakat ambar bir türlü dolmaz. Sırrını anlayamaz adam... O sürekli buğday İlave ettiği halde buğdayı eksilmektedir. Günleri, ayları, yılları bu uğurda harcamış, fakat bir türlü maksadına muvaffak olamamıştır.Farenin ambarın her tarafında delikler açtığını ve buğdayların onun için uçup gittiğini bilmeyen adam, derdini tespitte ve çarede acze düşer.

İnsanların kırk yıllık ibadet ambarları bir türlü dolmuyor; insan arzu ettiği kemalatı yakalayamıyor, içinde derinleşemiyorsa, ambarında fare var demektir. Günahlar onun bütün hayrını ve faziletini bitirmekte, yok etmektedir.Salih amelle ambarını dolduran insan, günah faresinin zararına uğramamak için takva zırhına bürünmelidir. Takva, günahlardan sakınmaktır.

BİR LEKE

Oğlunu sağlam karakterli ve çirkine kapalı yetiştirmek isteyen bir baba, ondan, kötü bir şey yaptığında bahçedeki direğe bir çivi çakmasını, İyi bir şey yaptığında da direktten bir çivi çikarmasını istedi.

Çocuk babasının dediğini yaptı. Fakat heyhat ki direktteki çivi delikleri tamamen kaybolmuyordu. Çok üzüldü.

Günahın, hatanın hafife alınması laubaliliktir ki, birçok insanın heba olmasını netice verir.

Günah İnsanın kanına damladı mı nefse bağımlılık yapar. Bir kere nezih ve nurlu vicdan günahla karardı mı kalbe zift düştü demektir. Tövbe ile çabuk yıkanmaz ve temizlenmezse taştan daha katı ve kara hale getirir.

Bazı şeylerin bir defası olmaz, olmamalıdır. Bir defa ölmek, bir defa yanmak, bir defa uçurumdan yuvarlanmak denemez. Zira sonrasının ne olacağı meçhuldür. Nefsin, şeytanın vazifesini yapan cemiyetin ve arkadaşın en büyük hilesi insanlara hatayı bir defa işletmektir. Anneyi bir defa reddetmek, ona bir defa eziyet etmek hafife alınacak bir şey olmadığı gibi, Allah'a isyanın da bir defası olmaz. Günümüzde günahın çok yaygınlaşmasının ve insanların günah karşısında laubalileşmesinin arkasında cehalet kadar alışkanlık da vardır.

Allah'ın merhametiyle insanı affettiği, Sonsuz Rahmetinin sinesini ona açtığı doğrudur ama, hep iyiliği görülen ve lütfunu esirgemeyen O Zat'a karşı günah işlemek doğru değildir.